

Parijs-Brest-Parijs 2019 – Mijn verhaal

Op zondag 18 augustus 2019 ben ik gestart in mijn tweede Paris-Brest-Paris. PBP is een legendarisch wielerevent dat om de 4 jaar wordt georganiseerd. Het evenement vindt plaats in Frankrijk, een land met een rijke wielergeschiedenis en vooral ook heel veel mensen die gek zijn van fietsen. In de editie van 2019, de 19de intussen, waren er bijna 7.000 deelnemers van 69 verschillende nationaliteiten. 2500 vrijwilligers zorgen dat alles in goede banen wordt geleid om je in totaal 178 gemeentes te doen doorkruisen. Om deze redenen is Parijs-Brest-Parijs uitgegroeid tot een mythisch fietsevenement.

Om je te kunnen kwalificeren, ben je verplicht om een aantal brevetten te rijden. Meestal doe je dit het jaar voordien en het jaar zelf. De afstanden die minstens moeten gereden worden zijn 200,300,400 en 600km.

Dan mijn persoonlijk verhaal:

De vorige editie in 2015 heb ik mij voor het eerst ingeschreven samen met mijn pa, Jan Tax, en Patrick Ooms. Twee fervente en ervaren randonneurs (in iets modernere tijden ook wel omschreven als iemand die aan Ultra-Cycling doet). Ik was ook wel een beetje gebeten door de microbe en gefascineerd door hun verhalen waardoor het mij wel wat leek om ook eens deel te nemen. Ideaal om dat dus te doen met twee ervaren rotten. Deze editie was een succes voor ons allemaal en we zijn toen gefinisht in ongeveer 57 uur.

Voor de editie van 2019 heb ik wel wat tijd nodig gehad om voor mezelf uit te maken hoe, en of ik nog wel wilde deelnemen aan dit avontuur. Ik wist immers wat je ervoor over moet hebben (zowel op sportief als familiaal/persoonlijk vlak), maar het hebben van die ervaring kan je natuurlijk ook zien als een voordeel. Kortom, ergens in de zomer 2018 heb ik besloten om opnieuw deel te nemen, maar dan alleen (niet meer met mijn pa en Patrick), en te starten in de eerste startgroep op zondag om 16 uur. Ik wilde vooral kijken hoe ik het er vanaf zou brengen als ik in de eerste en snelste groep kon vertrekken en mij volledig kon smijten zonder met iemand rekening te moeten houden. Dit om de simpele reden dat ik wel aanvoelde dat het leeftijdsverschil wel een beetje begint te spelen en er waarschijnlijk ergens wel wat verschil was in snelheid en klimwerk tussen mezelf en mijn vader en Patrick. En ik wilde stiekem ook wel eens wat bewijzen aan onze pa☺. Met de nadruk op “waarschijnlijk”: deze lange en toch wel zware fietstochten mogen nooit onderschat worden en je weet het pas wanneer je er daadwerkelijk aan begint. Er zijn ook veel meer zaken dan alleen leeftijdsverschil en de “form” die meespelen bij zulke ondernemingen.

Na het behalen van de nodige kwalificatiebrevetten (een aantal keer 300km en 400km en dan de laatste 600km eind juni) en veel (en regelmatig ook eenzame en harde) trainingskilometers stond ik op 18 augustus eindelijk aan de startlijn.

Eindelijk was het zover, want het voorbije half jaar (sinds de winter ben je toch al actief bezig met de eerste voorbereidingen) zijn echt zwaar geweest. Niet enkel omwille van de vele traingsarbeid, maar vooral ook mentaal. Alles in het teken zetten van Parijs-Brest-Parijs begint door te wegen na verloop van tijd. Zo goed als elke avond vaak in het donker gaan trainen, elk weekend in het teken van lange fietstochten om zoveel mogelijk kilometers te maken....dit alles gecombineerd met een gezinsleven en een drukke fulltime job, maakt het allemaal niet makkelijker.

De eerste kilometers na de start werd ik er zowaar een beetje emotioneel van...Pure ontlading voordat alles eigenlijk nog moest beginnen.

Ik had er dus alles aan gedaan om te zorgen dat de benen zo goed mogelijk in orde waren. Maar alleen daar red je het niet mee.....Om dit soort fietstochten tot een einde te brengen moet je wat mij betreft op drie criteria tegelijkertijd goed kunnen scoren nl. de benen moeten goed zijn om de fysieke inspanning te kunnen leveren, mentaal moet je sterk genoeg zijn om de moeilijkste momenten door te komen want die komen er altijd en je moet tegen slaapttekort kunnen (uiteindelijk heb ik 45 uur op de fiets gezeten, twee nachten overgeslagen en in totaal 60 uur niet geslapen).

Ik wist ook zeker nog van de vorige editie dat het klimwerk echt niet te onderschatten was. Het zijn net geen 1250km, dat is op zich al wel wat. Maar het parcours wordt onwaarschijnlijk veel zwaarder gemaakt door het aantal hoogtemeters (ongeveer 12000Hm) wat zich vertaalt in eindeloos glooiende wegen en heuvels. Dit begint de eerste kilometer en stopt de laatste kilometer. Het parcours tussen kilometer 250 en kilometer 1000 is te vergelijken met een stevig Ardennenparcours met zowel korte steile beklimmingen (soms tot meer dan 10%) als iets langere hellingen. Iedereen verteert dat op zijn manier, maar hoe goed je ook mag zijn in dit klimwerk, in combinatie met dit aantal kilometers gaat het op een bepaald moment altijd doorwegen.

Ik had hier en daar al wat tips gekregen van collega-randonneurs waarvoor ik steeds veel respect heb gehad en nog steeds heb! En die klopten zeker voor wat de start betrof. Vanaf de start wordt er gedurende de eerste paar honderd kilometer alles aan gedaan om het aantal renners in de kopgroep zo maximaal mogelijk te reduceren met als gevolg dat er dus op elke helling stevig wordt doorgereden om een schifting door te voeren. Dat maakt het best wel zwaar en was voor mij een eerste test. Ik moest namelijk al een eerste beslissing maken om mijn verstand voor een deel niet te volgen, want je kan er immers niet aan ontkomen om in het rood te gaan als je in de voorlinie wil blijven.....Meestal kan je dat best niet doen van bij de start ☺. Daar moet je proberen je lichaam zo goed mogelijk te begrijpen en er dus voor zorgen dat je inspanning net niet dat tikkeltje te zwaar is. Er komen immers nog vele zware kilometers en nachten aan en dat kan je later nog heel duur komen te staan.

Het bewijs daarvan is het "slagveld" de eerste honderden kilometers. Heel vaak zag ik dan al goed getrainde fietsers (iedereen is immers goed getraind omwille van de verplichte kwalificaties én zeker in de eerste startgroepen, want daar zijn er toch heel wat renners die voor een scherpe tijd gaan) die zich na verloop van tijd toch realiseren dat ze de snelheid waarmee elke helling wordt genomen op langere termijn niet houdbaar is en dus wat gas terugnemen. Net voordat we de eerste nacht ingingen, zei iemand van de motards dat ik mijn fluovest nog moest aandoen. Ik ben snel even afgestapt om dat ook te combineren met een sanitaire stop, maar al snel werd ik weer geconfronteerd met het feit dat ik er alleen voorstond nl. de kopgroep wachtte niet....Een vijftal kilometer achtervolgen was het gevolg en dit was ook een goede les om daarna beter geen risico's meer te nemen.

Ik heb me steeds vanaf de eerste kilometers actief op de voorgrond gezet en het nodige kopwerk voor mijn rekening genomen. Op die manier kon ik mij in elk geval nooit verwijten dat ik niet het maximum heb gedaan om het uiteindelijke resultaat te behalen, ongeacht wat dat ook moge geweest zijn. Tot op dat moment had ik daar nog geen spijt van, ondanks het toch wel zware eerste deel waarin veel moeite werd gedaan om de kopgroep uit te dunnen en waarin we ook nog een forse tegenwind te verduren kregen vanuit het westen. Het fijne daaraan en een leuke bijkomstigheid was dat ik op quasi elke controle (er zijn in totaal 13 controles en twee geheime controles waar je deelnemerskaart moet afgestempeld worden) als eerste of samen met de eerste groep renners toekwam en dat spreekt blijkbaar bij de mensen ter plaatse tot de verbeelding. Het enthousiasme van zowel toeschouwers als vrijwilligers was echt met geen woorden te beschrijven en zorgt zonder

twijfel ook voor extra motivatie. De groep werd alsmaar uitgedund en na 600km, in Brest en dus min of meer in de helft van het parcours, schoten we nog met een 5-tal renners over.

Kort nadat we op de terugweg waren richting Parijs, zijn 3 renners bij ons komen aansluiten. Blijkbaar waren zij in de B-groep gestart. Dit was de volgende startgroep die vlak na groep A kwam. In de praktijk komt dit er op neer dat zij in de "staart" van groep A vertrokken zijn en dus iets later over de startlijn (en dus tijdsregistratie) zijn gekomen. Ik wist dus als vrij snel dat ik qua totale tijd (in dit geval waren zij dus ongeveer 12 minuten later dan mij betrokken) altijd aan het kortste eind zou trekken als we samen zouden finishen. Dit is ook een gekende tactiek blijkbaar. Je moet natuurlijk nog altijd wel zorgen dat je deze tijd kan goedmaken op de kopgroep, maar in dit geval is dat wel gelukt.

Na de aansluiting van het drietal, is de kopgroep vrij snel gevormd geraakt. Alle renners uit de A-groep hadden intussen afgehaakt en ook voor één van de 3 renners die zijn komen aansluiten ging het tempo blijkbaar toch iets te snel uiteindelijk. We waren nog met een Sloveen, een Fransman en ikzelf.

Tot mijn eigen grote verbazing zat ik nog steeds in deze kopgroep van drie. We waren er nog lang niet en er kon nog veel gebeuren, maar op dat moment geeft je dat zeker een kleine boost voor het vertrouwen. Intussen had ik van anderen ook vernomen dat mijn twee kompanen ook wel niet van de minsten waren. De Fransman had 25 jaar op vrij hoog niveau gekoerst en blijkbaar meer dan 60 koersen gewonnen in zijn carrière. Verder was er de Sloveen Marko Baloh; ik had tijdens de rit al van een Canadees vernomen dat hij wereldrecordhouder was op de 1000km. Naderhand heb ik zijn palmares er eens bijgehaald en dat is bijna te gek voor woorden. Wereldrecords bij de vleet (vb. 24h Indoor: 3618 laps goed voor 903.75km in 25h), gebroken records allerhande, ereplaatsen in ultracycling overall ter wereld in verschillende disciplines, RAAM veteraan met heleboel ereplaatsen.....Kortom, "gene pannenkoek" zoals we al eens durven zeggen en dat is nog een understatement denk ik. Ik kan niet ontkennen dat het altijd fijner is om met dat soort mensen over de finish te rijden, dat geeft het toch iets meer glans. (ik heb helaas zoveel niet te bieden aan hen op dat vlak ☺). Nog meer bewonderenswaardig is de enorme bescheidenheid en sympathie dat deze man uitstraalt. Ik heb er intussen nog contact mee en alleen dat op zich vind ik al erg fijn.

Stilaan begon ik te voelen dat er wel wat in zat en dat we, althans tijdens deze rit, qua niveau heel erg gewaagd waren aan elkaar. Dat gevoel was bij iedereen aanwezig waardoor we ook vlot zijn blijven samenwerken en de stops aan controles zo kort mogelijk hebben gemaakt, maar toch op elkaar zijn blijven wachten indien nodig. Na 850 kwam de tweede nacht zonder slaap in ons vizier en dat was nog een grote horde die moest genomen worden. Iedereen die dit soort lange afstanden fietst, weet dat slaap één van de grootste vijanden is. Door de goede verstandhouding, een neus die richting de finish staat en uiteraard stiekem toch wat het idee dat ik een resultaat ging rijden waar ik nooit aan had durven denken, ben ik die tweede nacht eigenlijk doorgekomen zonder enig probleem.

Na het doorkomen van de nacht was het vooral zaak om een constant tempo te blijven aanhouden (ondanks toch wel wat vermoeidheid) voor de laatste 180km en daar toch voor zover mogelijk wat van proberen te genieten wat zeker ook is gelukt. Enkel het laatste gedeelte heb ik nog hinder ondervonden door een acute tendinitis in de rechterknie, dit is blijkbaar vrij gebruikelijk wanneer je gedurende zulke lange periode de knieën zo zwaar belast. Ook mijn Franse kompaan had dit probleem (zelfs aan beide knieën), dus vanaf dat moment was van snedigheid in de hellingen niet veel meer te merken en was het vooral een kwestie van doorbijten. Op een bepaald moment hebben we met ons drie afgesproken om samen over de finishlijn te rijden. Na lang goed samengewerkt te

hebben, wederzijds respect voor elkaar en samen te hebben gestreden om eerst die finishlijn te bereiken, vonden we dit alle drie de beste manier om dit avontuur af te sluiten.

Nadat we eerst nog wat foto's genomen hadden aan de finish (net vóór de laatste tijdsregistratie, dus niet heel slim, maar de vermoeidheid speelde een rol denk ik), was na 45:01h mijn tweede editie van Parijs-Brest-Parijs achter de rug. Bij de aankomst was het voor mezelf vooral even vol ongeloof genieten van de onverwachte prestatie en de belangstelling.

Ik wil daarom ook iedereen bedanken voor de steun en felicitaties vooraf, tijdens het hele verloop en nadien. Als "boerenzoon" uit Veussel ben ik al die aandacht en belangstelling niet gewend, maar het is wel eens plezant. 😊

Tot slot toch even een speciale bedanking voor deze mensen:

Patrick Ooms die mij samen met mijn vader de eerste keer heeft laten proeven van dit avontuur. En vooral ook mijn vader, Jan Tax, die vaak mijn perfecte trainingspartner is geweest. Ik heb altijd mijn zin mogen doen en "hij volgde wel"....Een zeer grote steun geweest in de voorbereidingen en daarom ben ik ook heel fier dat ik samen met hem nog kan genieten van het verrassend resultaat. Zelf heeft hij trouwens voor de 4de keer Parijs-Brest-Parijs succesvol uitgereden tegen een sterke tijd. Ik vrees dat ik hem het binnen 30 jaar niet meer nadoe.

Mijn briljante metgezellen tijdens de bevoorradingen, Kris van den Bogerd en Gert Lenaerts. Zelf twee fervente sporters die heel goed weten wat je nodig hebt tijdens de wedstrijd, maar ook in de aanloop ernaartoe echt hebben gezorgd dat ik in de ideale mentale omstandigheden kon vetrekken. Extra aangenaam en motiverend was zeker ook om te zien dat deze twee mannen tijdens en na het hele avontuur minstens evenveel als mezelf oprecht mee hebben genoten van het mooie resultaat, dat doet ook iets met een mens.

Uiteraard mijn echtgenote Vicky Dejonghe die mij onwaarschijnlijk veel heeft moeten missen tijdens alle voorbereidingen samen met mijn dochter Esmée en zoon Laurens. Ze heeft er altijd gestaan voor mij. Alle hulde dus ook aan haar die me hierin altijd is blijven steunen (de ene dag al met iets meer tegenzin dan de andere vermoed ik, maar ze stond er wel altijd 😊). Zonder zo iemand was dit absoluut nooit gelukt. Ik heb wat goed te maken nu!

Parijs-Brest-Parijs, een mythische fietstocht waarvan de editie 2019 me sowieso een heel leven zal bijblijven. Ik wist niet goed hoe het nu zou verder gaan, nadat alles achter de rug is. Het verrassend resultaat zal geholpen hebben, maar ik heb toch beseft dat een leven zonder fietsen er voorlopig écht niet inzit....Maar ik moet mezelf trouw blijven en ervoor zorgen dat ik er nog steeds van blijf genieten. Af en toe eens een toerke rijden "zonder dat het moet" of passen omdat het kan, gaat écht wel eens deugd doen. Ik heb ook nog een gezin en een druk professioneel leven, dus fietsen is niet alles wat er bestaat. Zo leek het wel bijna het laatste half jaar 😊. Ik heb dus besloten (en vooral beloofd) om het nu toch een klein beetje minder aan te doen en wat meer tijd te maken voor mijn gezin die ik nog wat verschuldigd ben. We zien we wel waar de volgende fietsuitdaging ons naartoe brengt.

Yvelines. Paris-Brest-Paris : Les premiers randonneurs sont arrivés en 45 heures

Il était 13h05 lorsque Robert Coquen, Ken Tax et Marko Baloh sont arrivés à Rambouillet. Ils ont terminé les 1 219 km du Paris-Brest-Paris dans un temps d'environ 45 heures.

© Publié le 20 Août 19 à 14:55

Le Français Robert Coquen, le Belge Ken Tax et le Slovène Marko Baloh unis pour prendre la pose. (©Arnaud Neuveux)

Ce sont des héros. Les premiers randonneurs du **Paris-Brest-Paris 2019** sont arrivés à la **Bergerie Nationale** de **Rambouillet (Yvelines)**, **environ 45 heures** après le départ des premiers.

Trois hommes se sont démarqués et ont franchi la ligne d'arrivée en premiers, à 13h05 : le Français **Robert Coquen**, le Belge **Ken Tax** et le Slovène **Marko Baloh**.

